

Deel I

DE OOGST

BEFAAMDE SOCIETY-SCHOONHEID VERLIEST LEVEN IN VLAMMENZEE INRICHTING

Tallozen in rouw voor ‘Koningin van Mandinoriaanse Society’ Gezegend leven eindigt in waanzin en vlammen

De welgestelde familie Dauwemeine rouwt vandaag, na het tragische overlijden van haar meest gevierde dochter: de ooit zo beeldschone en charmante Cathelijne, vijftientig jaar oud. Het is moeilijk te bevatten dat deze publicatie Cathelijne Dauwemeine amper vier jaar geleden nog benoemde tot ongekroonde Koningin van de Mandinoriaanse Society. Als betoverende en levendige aanwezigheid op elk bal en bij elke bestuurdersvergadering vergaarde Cathelijne bij haar bliksemsnelle opkomst in societykringen vele bewonderaars, en meer dan een paar vijanden met een scherpe tong. Deze nederige verslaggever heeft mensen haar horen beschrijven als ‘een ziel met een hemelse gratie en grenzeloze grootmoedigheid’, maar eveneens als ‘een venijnige kenau met scherpe klauwen wier rug zich thuis voelt op elke matras’. Wat de waarheid ook moge zijn, het is zeker dat de Mandinoriaanse society met haar heengaan een stuk minder interessant is geworden.

De Dauwemeines zijn reeds prominent sinds de dagen van het koninkrijk. De familie vergaarde haar fortuin hoofdzakelijk uit de opbrengsten van landgoederen aan haar toegekend door koningin Arrad III in erkenntenis voor diensten in oorlogen tegen de Corvantijnen. Aan het begin van het Corporatistische Tijdperk was de familie een van de eerste

aristocratische dynastieën die aandelen kocht in de toen jonge IJzerschip Handelsmaatschappij. De daaropvolgende decennia gedijden de Dauwemeines dankzij de immer groeiende winst behaald uit het Arradsiaanse Grondgebied van de Handelsmaatschappij. De familie was er echter niet content mee slechts de opbrengsten van een goede investering te innen en heeft zich nooit onttrokken aan haar bestuurlijke verantwoordelijkheden. Van elke zoon en dochter geboren met de naam Dauwemeine wordt verwacht dat hij of zij de Handelsmaatschappij binnentreedt op een laag niveau, in de verwachting dat hun aangeboren gaven van ambitie en intelligentie hen op een hoger niveau zullen tillen. Meer dan een van deze telgen heeft zelfs een plek in de Raad van Bestuur weten te verwerven.

Cathelijne Dauwemeine zou zich een spectaculaire uitzondering op deze regel tonen te zijn, tot grote ontzetting (zo gaat het gerucht) van haar ouders. Geen familie, hoe groots ook, is vrijgesteld van het Bloedlot, en de Zegening toont geen enkel respect voor status. Hoewel onder families van minder fortuinlijke klassen de ontdekking van een Bloedgezegend kind zonder uitzondering wordt gezien als een uitweg uit de goot naar de voorspoed, wordt de Zegening bij kinderen van de bestuurdersklasse vaak beschouwd als een vloek die hun onvermijdelijk hun banden met hun familie en vrienden zal kosten, evenals hun aandeel in de rijkdom van hun dynastie. Dat bleek echter niet het geval bij Cathelijne, nadat het Bloedlot haar ware aard had onthuld. Toen ze werd gesommeerd haar spulletjes in te pakken en af te reizen naar Arradsia om zich te melden bij de IJzerschip Academie voor Vrouwenonderwijs, weigerde ze resoluut. Ze begon te krijsen in wat een voormalige bediende van de familie Dauwemeine aan deze verslaggever omschreef als ‘de overgrootvader aller driftbuien’. Ondanks het feit dat alle entiteiten in de corporatistische wereld gebonden zijn door de overeenkomsten die het onderwijs en de tewerkstelling van Bloedgezegenden reguleren, wisten de Dauwemeines met de hulp van een groot aantal dure advocaten en een inventieve interpretatie van de Bedrijfswetgeving een ‘uitzonderlijke vrijstelling’ van de standaardreglementen af te dwingen, op grond van Cathelijnes ‘delicate gesteldheid’, die het te zwaar voor haar zou maken zo bruut van de boezem van haar familie gerukt te worden.

In plaats van een jarenlange opvoeding in het correcte gebruik van haar gaven onder het oog van de gerenommeerde staf van experts van de Academie, ontving Cathelijne derhalve thuis onderwijs van een reeks Bloedgezegende privéleraren. Hoewel Cathelijne haar gaven maar zelden in het openbaar tentoonspreidde, zijn er een groot aantal getuigenissen die spreken van haar bijzondere talent voor het gebruik van Rood. Zo vertelde een bediende dat ze een kaars kon aansteken van vijftig meter afstand, terwijl een andere een incident beschreef waarbij ze in een nijldige bui een hele boomgaard in de as legde. In het belang van de onpartijdige verslaggeving dient wel vermeld te worden dat dit laatste incident volgens de familie Dauwemeine nooit heeft plaatsgevonden.

Het kon niet anders dan dat Cathelijnes unieke positie de belangstelling zou wekken van zowel de pers als het publiek, en haar jongemeisjesjaren werden het onderwerp van nieuwsberichtjes in talloze publicaties die maar al te graag de terugkerende – en consequent ontkende – verhalen publiceerden over geroosterde katjes, opengereten puppy's en dienstmeiden die door de ramen van bovenverdiepingen geworpen waren. Aangezien deze vermeende incidenten nooit hebben geleid tot juridische stappen, is het onmogelijk te bepalen of ze waar zijn. Deze verslaggever heeft echter wel achterhaald dat diverse voormalige bedienden uit het herenhuis van de familie Dauwemeine nu een zeer comfortabel pensioen genieten, ondanks fysieke beperkingen ten gevolge van langdurige verwondingen.

Cathelijnes status als interessante zij het onbelangrijke curiositeit veranderde na haar eerste verschijning op een prominente bestuurdersvergadering. Op slechts zeventienjarige leeftijd, maar reeds opgebloeid tot wat een collega-verslaggever beschreef als 'een vrijwel volmaakte figuur van vrouwelijke liefalligheid', wist Cathelijne alle genodigden van het jaarlijkse Introductiebal in de Sanora Banketzaal simpelweg te betoveren. Het gerucht gaat dat ze binnen een week niet minder dan zes huwelijksaanzoeken ontving, stuk voor stuk van voorname bestuurders van respectabele status, waarvan er een naar het schijnt reeds getrouwd was. Cathelijne liet zich echter niet zo eenvoudig verschalken, en haar luisterrijke zij het korte carrière als het middelpunt van de Mandinoriaanse society was opmerkelijk door het volledig ontbreken van verlovingsen of

serieuze romantische affaires (geruchten over minder dan serieuze avontuurtjes doen in overvloed de ronde, maar aan dergelijke roddels maakt deze verslaggever zijn pen niet vuil).

In minder dan een jaar tijd was Cathelijne uitgegroeid tot dé gast die elk feest nodig had om serieus te worden genomen, en had ze een aanzienlijk inkomen vergaard uit vergoedingen voor het dragen en gebruiken van de producten van verschillende modehuizen en cosmeticabedrijven. Al snel verschenen haar fotostats overal, hoewel die afbeeldingen maar zelden recht deden aan haar haast bovenaardse schoonheid. Slechts zij die het voorrecht genoten in haar nabijheid te verkeren, konden die naar waarde schatten. Het was niet simpelweg dat Cathelijnes uiterlijk conformeerde aan het aanvaarde schoonheidsideaal – het was alsof ze een gevoel van verhevenheid uitstraalde. Veel lezers zullen mij wellicht beschuldigen van grootspraak, maar het is de mening van deze verslaggever dat Cathelijne dankzij een mysterieuze werking van haar Bloedgezegende gaven de ordinaire mensheid was ontstegen. Meer dan één getuige heeft opgemerkt hoe verslavend haar gezelschap was, hoe ze zich als aan de grond genageld voelden wanneer haar blik op hen viel, hoe ze een bijna wanhopige drang voelden om in haar nabijheid te blijven en hoe ze achterbleven met een verloren gevoel in hun hart wanneer ze van haar werden gescheiden.

Helaas zou het allemaal vroegtijdig ten einde komen. Het eerste teken dat niet alles in Cathelijnes wereldje rozengeur en maneschijn was, arriveerde op het feest voor haar twintigste verjaardag, een uitzonderlijk buitensporig evenement dat volledig was gefinancierd door de afdeling Kleding-en-Accessoires van het Aalband Grondstoffen Conglomeraat. Alle verhalen zijn het erover eens dat Cathelijne het grootste deel van de avond haar gebruikelijke onweerstaanbare en betoverende zelf was, ondanks een akelig incident toen een van haar vrijers te opdringerig werd in zijn avances en fysiek verwijderd moest worden. Of het die episode was waarvan ze van streek raakte of dat ze leed aan een tot dan toe verhulde geestelijke kwaal weet niemand. Wat de oorzaak ook was, tegen het einde van de avond begon Cathelijne Dauwemeine onzin uit te kramen. Het begon als gemompel, zacht en in keelklanken. Haar woorden waren onduidelijk, maar de toon waarop ze sprak, heeft vijf jaar later

nog de kracht om deze verslaggever koude rillingen te bezorgen. Dat dit niet het eerste dergelijke incident was, werd duidelijk uit de slagvaardigheid waarmee Cathelijnes familieleden haar de balzaal uit manoeuvreerden, iets waardoor ze volledig over de rooie leek te gaan. Haar gemompel sloeg om in geschreeuw, en haar volmaakte gezicht werd een lelijk, donkerrood masker. Ze sloeg wild om zich heen, spugend en bijtend terwijl ze haar wegsleurde. Haar woorden galmden na door de geschokte stilte in haar kielzog. Ik ben ze nooit vergeten: 'Hij roept me! Hij belooft me de wereld!'

Dat was de laatste keer dat Cathelijne Dauwemeine zich in het openbaar vertoonde. Alle vragen over haar gesteldheid werden door haar familie met ferme hand afgewimpeld. Niettemin hebben bedienden later gesproken over een gruwelijke periode waarin haar ouders trachtten thuis voor haar te zorgen. Artsen van zowel de geest als het lichaam kwamen en gingen, eindeloze brouwsels werden toegediend, nieuwe en experimentele distillaten van Groen werden uitgeprobeerd. Niets had effect. Alle betrouwbare getuigenverklaringen komen overeen dat Cathelijne op dit punt volslagen en ongeneeslijk krankzinnig was geworden. Kort voor haar eenentwintigste verjaardag werd ze opgenomen in het Ventwaardgesticht voor Emotioneel Gekwelden, een door IJzerschip gesponsorde instelling gespecialiseerd in de zorg voor en behandeling van Bloedgezegenden die lijden aan geestelijke aandoeningen. In geen mum van tijd begon Cathelijne in de herinnering van het publiek te vervagen en kwam ze hooguit nog ter sprake als het onderwerp van een wreed grapje of een onbarmhartige spotprent. Wellicht zou ze volledig vergeten zijn, ware het niet voor de verschrikkelijke gebeurtenissen van twee dagen geleden.

De oorzaak van de brand die het Ventwaardgesticht heeft verzwolgen is nog niet vastgesteld. Om redenen die duidelijk mogen zijn, werd er in het gesticht geen druppel product toegestaan en werden alle patiënten nauwlettend in de gaten gehouden. Wat we wel weten, is dat er ongeveer twee uur na middernacht een intense vuurzee is ontstaan in de westelijke vleugel van het gebouw, die zich snel daarop verspreidde tot in alle hoeken van het gesticht. Slechts zes stafleden en drie patiënten hebben levend weten te ontkomen. Tragisch genoeg was Cathelijne niet onder

hen. Het eerste onderzoek van de IJzerschip Protectoraatcommissie van Brandweer en Veiligheid heeft bevestigd dat de brand in het gebouw is begonnen, maar de oorzaak is nog niet vastgesteld. Vanwege de toestand van hun overblijfselen is een volledige telling van de doden tevens onmogelijk.

Aldus verlaat Cathelijne Dauwemeine, een ongeëvenaarde schoonheid en eens zo goed als een koningin, deze wereld op de meest gruwelijke manier voorstelbaar. Haar licht schijnt niet meer op ons, en in de mening van deze nederige verslaggever laat ze de wereld dan ook als een veel duisterdere plek achter.

Hoofdartikel in de *Sanora Informant* van 35 verester 1600
(Bedrijfsjaar 211), door Sigmend Talwiek, hoofdverslaggever.

SIRUS

Toen hij wakker werd, lag Katria weer te huilen. Zacht gejammer in het duister. Ze had ondertussen geleerd om niet luid te snikken, en daarvoor was Sirius dankbaar. Die eerste nacht dat ze met z'n allen in het stinkende riool hadden gezeten, Katria dicht tegen Sirius aan gekropen terwijl ze een schijnbaar eindeloze stortvloed aan tranen hilde, had Majak gedreigd haar te wurgen.

'Zorg dat ze d'r kop houdt!' had Majak gegromd terwijl hij zich van de met groen slijm bedekte rioolwand afduwde. Van zijn uniform was weinig over, en zijn karabijn had hij ergens in de chaos boven de grond verloren. Maar hij bleef een forse kerel, en zijn soldatenhanden leken heel sterk terwijl hij op hen afstevende, Katria vastgreep bij haar doorweekte blouse en siste: 'Wees stil, stom secreet!'

Hij hield op toen Sirius' mes in de vlezige huid onder zijn kin prikte. 'Laat haar met rust,' fluisterde hij, verbaasd over hoe kalm hij klonk. Het wapen, een slagersmes uit de keuken van zijn vaders huis, was donkerrood vanaf de punt tot aan het handvat – een aandenken aan het begin van hun tocht naar deze smerige schuilplaats.

Majak ontblootte zijn tanden in een uitdagende grom, maar toen hij de jongeman die het bloedige mes vasthield in de ogen keek, zag hij daar voldoende grimmige vastberadenheid dat hij zijn handen liet zakken. 'Ze lokt ze allemaal hiernaartoe,' zei hij knarsetandend.

'Dan kun je maar beter hopen dat je sneller kunt rennen dan wij,' antwoordde Sirius. Hij haalde het mes weg en trok Katria met zich mee dieper de tunnel in. Daar hield hij haar tegen zich aan en fluisterde troostende leugens in haar oor totdat haar gesnik afnam tot een jammerlijk gegrien.

Ze waren die eerste nacht met z'n tien geweest, tien wanhopige zie-

len die onder de grond in de drek schuilden terwijl boven hen Morsdal stierf. Majaks angst was ongegrond gebleken, en hun vijanden waren niet op het geluid van Katrya's gesnik afgekomen. Toen niet en de volgende nacht ook niet. Afgaand op de onafgebroken herrie die door de roosters klonk, vermoedde Sirius dat de invasiemacht meer dan genoeg tijdverdrijf had gevonden om zich mee te amuseren – voorlopig, tenminste. Maar dat kon natuurlijk niet eeuwig zo blijven.

Op de vijfde dag veranderde hun tiental in een negental toen de honger hen uit hun schuilplaats joeg op zoek naar voedsel. Ze wachtten tot het donker was en snelden toen naar buiten door een afvoer in Tikkerstraat, waar veel kruideniers van de stad hun winkeltjes hadden gehad. Aanvankelijk leek de buurt uitgestorven – er klonken geen kreten van opschrikkende draken en er verschenen geen patrouilles Verdorvenen om hen weer het riool in te jagen. Majak brak een winkeldeur open, en binnen vulden ze een aantal zakken met uien en aardappelen. Sirius wilde daarna direct teruggaan, maar de anderen waren door de aanhoudende stilte steeds overtuigder geraakt dat de monsters waren vertrokken. Ze besloten het erop te wagen en naar een slager in de buurt te gaan. Ze waren op weg terug door een smal steegje dat uitkwam op het Hewel Marktpllein, zwaarbeladen met lendenstukken rund- en varkensvlees, toen het gebeurde.

Een plots, krachtig gegrom, de korte indruk van een langsflietsende staart, en toen was een van hen weg. Ze was een vrouw van middelbare leeftijd met een onbeduidende administratieve post in 's Keizers Ring geweest, en haar laatste woorden voordat de draak haar meesleurde over de dakrand boven hun hoofd, waren een onverstaanbare kreet om hulp. Ze hadden haar doodskreten niet afgewacht, maar waren zo overhaast teruggevlucht naar hun smerige schuilplaats dat ze de helft van hun buit hadden laten vallen. Eenmaal weer onder de grond waren ze dieper het riool in gevlucht. Simleon, een broodmagere jongen met een criminele achtergrond, was enigszins bekend met de doolhof van pijpen en tunnels, en leidde hen naar het knooppunt waar de verschillende waterwegen bijeenkwamen in een grote afvoerschacht die het water meevoerde naar de zee. Eerst was de bulderende stortvloed goor geweest, maar in de loop van de dagen was het water steeds schoner geworden.

‘Denken jullie dat er nog iemand over is?’ murmelde Majak op een dag. Sirius schatte dat het een maand of langer na hun onderbroken strooptocht was. Het was hier moeilijk het verstrijken van de dagen goed bij te houden. Majak tuurde met een doffe blik naar het langsstromende water. De oude vijandigheid van de soldaat was bedaald tot een lusteloze depressie die ongetwijfeld voortkwam uit honger en radeloosheid. Hoewel ze hun proviand strikt op rantsoen hadden gesteld, was hun voorraad nu zodanig geslonken dat hij over hooguit twee dagen helemaal op zou zijn.

‘Ik weet het niet,’ mompelde Sirius, hoewel hij het sterke vermoeden had dat deze negen verhongerende zielen de laatste overlevende inwoners van Morsdal waren.

‘Het was niet onze schuld, echt niet.’ De lusteloosheid verdween uit Majaks ogen toen hij ze op Sirius richtte, en in zijn stem klonk een smeekbede om begrip. ‘Ze waren met zoveel. Duizenden van de rotzakken; draken en Verdorvenen. Toen Morradin uitrukte om tegen de corporatisten te gaan vechten, heeft hij in het garnizoen maar een handjevol mannen achtergelaten. We hadden geen enkele kans...’

‘Ik weet het,’ zei Sirius op een zo beslist mogelijke toon. Hij had dit hele betoog al eerder gehoord en wist dat als niemand hem tegenhield, Majak zijn tirade van zelfbeklag urenlang kon volhouden.

‘Honderd kogels de man, meer hadden we niet. En maar één batterij kanonnen om een hele stad mee te verdedigen...’

Sirius kreunde en liep weg. Voorzichtig stapte hij over het vochtige metselwerk naar waar Katria bij een van de grotere pijpen ineengedoken zat op een richel. Ze hield haar hand bij het water dat uit de pijp gutste, haar slanke vingers nat van de spetterende waterval. ‘Denk je dat het nu schoon genoeg is om te drinken?’ vroeg ze. Ze hadden nog maar zo’n anderhalve fles wijn over, en dat was hun enige bron van onvervuild drinken.

‘Nee.’ Hij ging zitten, liet zijn benen over de rand bungelen en tuurde naar het water dat in de donkere diepte van de schacht verdween. Al meer dan eens had hij overwogen te springen, maar niet uit een verlangen om zelfmoord te plegen. Volgens Simleon voerde de schacht het water mee naar een enorme ondergrondse tunnel die uitkwam in de zee. Als ze de val overleefden, konden ze daardoor misschien ontsnappen. Als ze de val overleefden...

‘Je zit weer aan háár te denken, hè?’ zei Katrya.

Sirus wierp haar een strenge blik toe, en er lag een venijnige herinnering aan haar status op zijn lippen. *Wees alsjeblijft zo goed je te herinneren dat je slechts een dienstmeisje bent in het huishouden van mijn vader, juffrouw.* Maar bij het zien van de blik in haar ogen, een mengeling van uitdaging en verwijt, slikte hij de woorden in. Zoals de meeste bedienden die zijn vader in dienst had gehad, had Katrya niets opgehad met zijn gênante maar onweerstaanbare obsessie. Het kwam hem echter vreemd over dat ze nu nog altijd om zulke dingen gaf.

‘Nee, dat heb je mis,’ zei hij in plaats van haar te berispen, en hij knikte naar de schacht. ‘Volgens Simleon is het een val van zo’n vijftieng meter.’

‘Dat overleef je nooit,’ zei ze botweg.

‘Misschien niet. Maar het wordt steeds moeilijker om alternatieven te bedenken.’

Ze aarzelde even, schoof toen dichterbij hem toe en legde haar hoofd op zijn schouder, een vrijpostigheid die een paar weken daarvoor ondenkbaar zou zijn geweest. ‘Het is boven nu zo verschrikkelijk stil,’ zei ze. ‘Het kan dat ze allemaal weg zijn. Verder getrokken naar Carvenpoort. Dat denken sommige van de anderen.’

Verder getrokken. Waarom niet? Waarom zouden ze zijn gebleven nadat ze iedereen hier hadden afgeslacht? Het idee was bijna ondraaglijk verlokkelijk, maar ook gevaarlijk. *Een alternatief?* vroeg hij zichzelf, zijn blik weer gericht op het absolute duister van de schacht.

‘Je vader zou minstens zijn gaan kijken,’ zei Katrya. Haar stem was zacht, zonder enige kwaadwilligheid of verwijten, maar toch duwde hij haar van zich af en klom overeind.

‘Mijn vader is dood,’ zei hij tegen haar, en terwijl hij wegbeende, stond de herinnering aan zijn laatste verhoor hem weer glashelder voor ogen. De Kaderagent aan de voet van zijn bed, hem aankijkend met die door-trapte blik, op de een of andere manier nog angstaanjagender dan de mannen die hem in die kelder hadden gemarteld. ‘*Waar is ze? Waar zou ze heen gaan?*’ En hij had geen antwoorden gehad, behalve dan: ‘*Zo ver mogelijk bij mij weg.*’

De waarheid was dat hij zich weinig herinnerde van Tekela’s ontsnap-

ping. De uren die eraan vooraf waren gegaan, waren zo'n opeenstapeling van pijn en angst geweest dat hij ze nooit volledig zou kunnen reconstrueren. Zijn arrestatie had kort na zijn vaders dood plaatsgevonden. Zes Kaderagenten hadden de deur opengebroken en hem uit zijn bed gesleurd. Hun vuisten en knuppels waren het enige antwoord geweest op zijn gebrabbelde vragen en protesten. Toen hij weer bij kennis kwam, zat hij vastgebonden op een stoel tegenover majoor Arberus, die hem aanstaarde met een harde blik die een waarschuwing bevatte. Arberus, beseft Sirius al snel, zat eveneens vastgebonden op een stoel, en rechts van Sirius ook Tekela. De uitdrukking op haar poppengezichtje stond hem nog bij, een uitdrukking die hij zich niet had kunnen voorstellen ooit bij haar te zien: een van diepe, pure schuld.

'Het spijt me.' Ze vormde de woorden met haar lippen terwijl de tranen uit haar ogen liepen. In dat moment was het veranderd, die obsessie die Sirius passie had genoemd, de waanvoorstelling die hem ertoe had aangezet gedichten te schrijven waarvan hij in zijn hart had geweten dat ze verschrikkelijk waren, en zichzelf keer op keer ongegeneerd voor schut te zetten. Daar was ze dan, zijn ware liefde, slechts een door schuldgevoelens verteerd meisje vastgebonden op een stoel, die op het punt stond hem te zien sterven.

Bij hen in de kelder waren twee mannen met een leren schort voor, beide van middelbare leeftijd en met een alledaags uiterlijk, die te werk gingen met de efficiëntie van vakmannen met jaren ervaring. Ze begonnen met de majoor, en Sirius kneep zijn ogen dicht om het gruwelijke schouwspel niet te hoeven zien, terwijl Tekela het uitkrijste. Toen Arberus flauwviel, richtten ze hun aandacht op Sirius, en ondervond hij voor de eerste keer wat ware pijn was. Er waren vragen die hij niet kon beantwoorden, eisen die hij niet kon inwilligen. Hij wist dat het allemaal niets uitmaakte, dat het theater was om extra druk op Tekela te zetten. Hoelang het voortduurde, had hij niet kunnen zeggen, maar het voelde als een eeuwigheid voordat zijn hartslag begon te vertragen en veranderde in een zacht tromgeroffel in zijn borst, en hij zich gewaar werd dat hij deze wereld nu snel achter zich zou laten. De kelder verdween in een waas van geluiden van veraf en vage gevoelens. Op een gegeven ogenblik hoorde hij geschreeuw en knallen, de geluiden van een worsteling, een

gevecht, maar hij nam aan dat het hersenspinsels waren, het product van een stervende geest. Ondanks alle verwarring herinnerde hij zich het precieze moment dat zijn hart ophield met slaan. Hij had gelezen over mensen die waren teruggekeerd van het randje van de dood en vertelden over een fel, lonkend licht, maar hij zag niets. Er was alleen duisternis en de vreselijke, geladen stilte achtergelaten door het stoppen van zijn hart.

Het Kader had hem gereanimeerd, al had zijn arts hem enthousiast verteld dat het kantje boord was geweest. De arts was een vrolijke kerel met een zangerig accent dat Sirius herkende als dat van de noordelijke provincies. Ondanks zijn vrolijkheid had er echter iets hard in zijn blik gescholen, en Sirius had aanvoeld dat de man evenveel wist over het nemen van levens als over het redden ervan. Dagenlang hadden ze voor hem gezorgd met gulle doses Groen en een scala aan nauwlettend toegediende medicijnen, tot hij zover hersteld was als nog te verwachten viel en de verzameling littekens op zijn borst nog slechts een netwerk van vervaagde strepen was. Sirius begreep dat hij slechts een kort respijt genoot. Het Kader was nog lang niet met hem klaar.

De man die hem kwam verhoren was een kort kereltje met een goed verzorgd uiterlijk. Hij ging gekleed in het standaard onopvallende, donkere pak van een Kaderagent, maar met een kleine zilveren speld op zijn revers die hem van de rest onderscheidde. Het was een eenvoudig cirkeltje gedecoreerd met een enkel eikenblad zoals die op het keizerlijke wapen. Sirius had nog nooit iemand ontmoet die dat embleem droeg, maar iedere onderdaan van het Keizerrijk wist heel goed wat het betekende. *Een agent van het Bloedkader.*

‘Ze heeft je achtergelaten,’ was het eerste wat de agent tegen hem zei, met een strakke, meelevende glimlach. ‘Niets wat een mannenhart zo verhardt als misplaatste liefde.’

De agent ging verder met een waslijst aan vragen, maar om redenen die Sirius niet kon doorgronden, kreeg hij de directere ondervragingsmethoden van het Kader niet opnieuw te verduren. Misschien was het te danken aan zijn kruiperige en prompte medewerking, want zijn ervaring in de kelder had hem geen illusies gelaten over nutteloze dapperheid. ‘Mijn vader en burggraaf Artolin werkten altijd met z’n tweeën

aan hun projecten,' vertelde hij aan de agent. 'Mij vertelden ze nooit waaraan ze werkten.'

'Het apparaat,' hield de agent vol, vooroverleunend in zijn stoel. 'Je zult toch zeker wel van het apparaat weten? Begrijp alsjeblieft dat je aanhoudende goede gezondheid hier voor een groot deel van afhankelijk is.'

Niets, dacht Sirius, terugdenkend aan de afgunstige manier waarop zijn vader alle artefacten van belang voor zijn beminde kring van selecte geleerden voor zichzelf had gehouden. *Ik weet niets*. Een tijdlang had Sirius zich voor ogen gehouden dat die omzichtigheid was geweest om hem te beschermen, dat hoe minder hij wist, hoe minder belangstelling het Kader voor hem zou hebben. Maar nu wist hij dat er in zijn vaders hart weinig ruimte was geweest voor dergelijke zorgen. Het was simpelweg professionele jaloezie geweest. Zijn vader was op iets van grootse betekenis gestuit, iets wat hun begrip van dit hele continent en zijn geschiedenis fundamenteel kon veranderen. Zoals zoveel geleerden had Diran Akiv Kapazin erg weinig zin om lof te moeten delen. Sirius had nooit meer dan glimpen van het apparaat opgevangen en had zich tevreden moeten stellen met een paar korte blikken op zijn vaders aantekeningen. Het bleef een verbijsterend zij het aanlokkelijk enigma.

'Ik was... tot op een zeker niveau op de hoogte,' loog hij.

'Genoeg om het te reconstrueren, wellicht?' informeerde de agent.

'Als ik... ' Op dat punt was hij er bijna in gestikt, in de leugens die over zijn droge tong schraapten. De agent kwam aan zijn bed staan, schonk een glas water in en hield het tegen Sirius' lippen. 'Als ik maar genoeg tijd heb,' wist hij uit te brengen nadat hij het hele glas leeg had geslurpt.

De agent deed een stap naar achteren en drukte zijn lippen op elkaar terwijl hij dat antwoord overpeinsde. 'Ik vrees dat de tijd ons op dit punt geen van beiden te vriend is, jongeheer. Ik ben door een veeleisende meester hierheen gestuurd om het apparaat veilig te stellen, begrijp je? Ik weet zeker dat een kerel van jouw intelligentie wel kan afleiden op wie ik doel.'

Onwillig om het hardop te zeggen knikte Sirius slechts.

'Goed dan.' De agent zette het glas weer neer op het bedtafeltje. 'Ik zal je naar huis laten gaan, Sirius Akiv Kapazin. Je zult je huishouden grotendeels onveranderd aantreffen, hoewel mijn collega's zich helaas genoodzaakt voelden je vaders butler te arresteren, en die er niet in geslaagd is

zijn verhoor te overleven. Alle documenten die we in zijn kantoor in het museum hebben gevonden, liggen voor je klaar om je geleerde ogen op te werpen.’

En zo was hij naar huis teruggekeerd, waar hij van alle bedienden alleen nog Lumilla, al vele jaren zijn vaders huishoudster, en haar dochter Katrya aantrof. Blijkbaar had het bezoek van het Kader de rest ervan overtuigd dat ze beter elders werk konden zoeken. Hij had zich wekenlang verdiept in zijn vaders geschriften, eindeloze aantekeningen gemaakt en diagram na diagram getekend, maar had slechts mondjesmaat vooruitgang geboekt. De agent had hem meerdere malen thuis bezocht en leek met elk bezoek minder in zijn sas.

‘Drie tandradertjes?’ vroeg hij met een opgetrokken wenkbrauw terwijl hij Sirius’ laatste werk bestudeerde, een eenvoudig maar nauwkeurig getekend diagram. ‘Na twee weken werk heb je me slechts drie tandradertjes te laten zien.’

‘Dit zijn de centrale componenten van het apparaat,’ zei Sirius tegen hem met zoveel overtuiging in zijn stem als hij kon opbrengen. ‘Het was van vitaal belang voor de reconstructie van het apparaat als geheel om hun exacte formaat juist te krijgen.’

‘En deze maten zijn exact?’

‘Daar ben ik van overtuigd.’ Sirius groef in de stapel papieren op zijn vaders bureau en trok een nogal versleten notitieboekje tevoorschijn. ‘Mijn vader schreef in een snelschrift dat hij zelf had ontwikkeld, waardoor het me enige tijd heeft gekost zijn analyse te vertalen. Ik ben ervan overtuigd dat het formaat van de tandraderen in direct verband staat met de banen van de drie manen.’

Hij zag de interesse waarmee de agent luisterde enigszins toenemen, terwijl diens doortrapte blik zich weer op het diagram richtte. ‘Ik heb een vermoeden dat je daar wel eens gelijk in kunt hebben, jongeheer. Maar...’ Hij zuchtte en legde het diagram weg. ‘Ik heb over een paar korte uurtjes een Blauwtrance gepland staan met onze werkgever, en ik vrees dat die weinig geïmponeerd zal zijn door je prestaties. Tot mijn spijt verwacht ik dat ik instructies zal ontvangen om je aan te sporen harder door te werken.’ Hij liep naar de deur van de studeerkamer. ‘Kom alsjeblieft mee naar de keuken.’

In de keuken stond Katrya pannen schoon te schrobben terwijl Lumilla het avondmaal bereidde. Sirius kende de huishoudster al bijna zijn hele leven. Ze was een levenslustige vrouw met bolle wangen en een vlotte glimlach, een glimlach die verdween bij het zien van de agent.

‘Op welke ben je het minst gesteld?’ informeerde de agent, en hij pakte een flacon uit zijn buidel en sloeg een kleine hoeveelheid Zwart achterover.

‘Alstublieft...’ begon Sirius, maar hij viel naar adem happend stil toen een onzichtbare hand zich om zijn keel klemde. Katrya stapte achteruit, bij de gootsteen vandaan, maar verstijfde plotseling, haar lichaam en ledematen bevend onder een onzichtbare druk.

‘Ik heb zo’n vermoeden dat de knappe vast je favoriet is,’ ging de agent verder, en hij trok Katrya naar zich toe. Haar schoenen sleepten over de vloertegels totdat ze binnen zijn handbereik stond. ‘Ik vind het altijd verwonderlijk,’ mijmerde de agent terwijl hij een hand omhoogbracht om ermee over Katrya’s wang te strelen, ‘hoe aangenaam voor het oog het schorem kan zijn ondanks hun slechte afkomst.’

Met een snelheid en kordaatheid die Sirius nooit achter haar had gezocht, greep Katrya’s moeder een slagernes van de snijplank en stormde op de agent af. Hij liet haar dichtbij komen voordat hij haar in één klap deed verstijven, de trillende punt van haar mes op centimeters van zijn gezicht.

‘Het lijkt erop dat de keus voor je is gemaakt, jongeheer,’ merkte hij op, en hij liet Katrya los uit zijn onzichtbare greep. Ze zakte snakkend naar adem ineen op de vloer en stak wild zwaaiend met haar armen haar handen uit naar haar moeder, die de lucht in werd getild.

‘Goed dan, mevrouw,’ zei de agent. Hij hield zijn hoofd scheef en tilde Lumilla hoger de lucht in. Het mes viel uit haar hand en landde op de vloertegels met een gerinkel als van een klok die geluid werd. ‘Ik geloof niet in nodeloze wreedheid, dus zal ik het vandaag bij een oog houden. Maar welk...’

Bij het geluid van een galmende knal van buiten, hard genoeg dat het glas van de ramen ervan rammelde, viel de agent stil. Hij keek om in de richting van het geluid, een geïrriteerd en bezorgd zenuwtrekje op zijn onopvallende gezicht. Een paar seconden lang gebeurde er niets, toen

volgde er een tweede knal, even luid als de eerste, snel gevolgd door nog twee. Ondanks zijn paniek herkende Sirius het geluid: *kanonschoten*.

‘Curieus,’ zei de agent, en hij bleef Lumilla in de lucht houden terwijl hij naar het raam stapte om de straat op te kijken. Er renden mensen langs, tientallen, allemaal doodsbleek, en ze wierpen angstige blikken omhoog naar de hemel. Toen klonk er een nieuw geluid, niet het doffe gebulder van een kanon maar een schelle klank, zo doordringend dat Sirius’ oren er pijn van deden. Hij herkende het geluid onmiddellijk – zijn ene bezoek in zijn jeugd aan de fokkerijen van Morsdal had een onuitwisbare indruk achtergelaten. *Een drakenkreet*. Bij gefokte draken werden de stembanden altijd kort na hun geboorte doorgesneden, maar totdat dat gebeurde, krijsten de kleintjes het uit. Als kind had hij een huilerige reactie gehad waarvoor zijn vader hem een draai om de oren had gegeven, maar nu klonk de kreet hem in de oren als een potentiële redder in nood, want de agent had duidelijk geen idee van wat er aan de hand was.

‘Bij de ontelbare schaduwen van de Keizer...’ mompelde de man terwijl hij bleef staan kijken hoe er steeds meer mensen langs het raam renden.

Het was op dat punt dat Katrya het slagersmes van de grond oppakte en diep in de rug van de agent stootte. De reactie die daarop volgde, kwam ogenblikkelijk en werd hun allemaal bijna fataal. De reserves Zwart van de agent brandden in één stuipachtige klap op, en Sirius werd zo hard tegen de muur aan de andere kant van de keuken aan gesmeten dat de pleisterkalk het begaf. Hij zakte neer op de grond. Het kostte hem een paar seconden voordat het hem lukte zijn verwarring te boven te komen en overeind te krabbelen, maar toen zag hij de agent op zijn knieën zitten terwijl hij het uitschreeuwde en zich als een circusartiest in bochten wrong om het mes uit zijn rug te kunnen trekken.

‘Smerige... kanker... slet!’ schreeuwde hij naar Katrya, die half bewusteloos naast hem op de grond lag. De agent schreeuwde het nog een keer uit van de pijn, en toen kwam het mes los uit zijn rug. ‘Valse hoer!’ Zijn stem had een vreemd stuurse klank, als een kind dat voor het eerst een klap had gekregen. Wankelend kwam hij overeind en tastte al snikkend naar zijn buidel. Terwijl het bloed over zijn kin liep, babbelde hij

dreigementen vol haat. ‘Ik scheur je moeders darmen uit haar lijf en laat je ze opet...’

De ijzeren braadpan landde met een doffe bons op het achterhoofd van de agent, en hij viel op handen en knieën neer. Hij verloor zijn grip op zijn buidel, en de flacons vlogen in het rond. Over zijn schouder keek hij Sirius aan, die de braadpan omhoogbracht om een tweede klap uit te delen. Er verscheen een frons van verongelijkt verraad op het voorhoofd van de agent. ‘Ik... heb je... vrijgelaten...’ sputterde hij.

‘Nee,’ antwoordde Sirius, ‘dat heb je niet.’ Hij zwaaide de braadpan met al zijn kracht omlaag. Eenmaal, tweemaal en nog tien keer, tot het hoofd van de agent onherkenbaar was en zijn benen eindelijk waren opgehouden met spartelen.

Lumilla was dood, haar nek gebroken door de klap waarmee ze tegen de muur was geslagen. Sirius liet Katria huilend over haar lichaam gebogen zitten en ging naar het raam, waar hij voor het eerst in zijn leven een volgroeide wilde draak zag. De Rode landde midden op straat met een ongelukkige inwoner van Morsdal klem onder zijn klauwen. Het beest vormde een schrill contrast met de uitgemergelde, vleugellose scharminkels in de fokkerijen – van snuit tot staart was het minstens zes meter lang, met opzwellende spieren onder zijn bloedrode huid en vleugels die in de lucht sloegen terwijl het een korte triomfkreet liet horen alvorens aan zijn maal te beginnen. Sirius keek snel weg en zag opnieuw iets onmogelijks – nog meer rennende figuren, maar afgaand op hun bijzonder vreemde kledij geen stadsbewoners. Een van hen bleef vlak voor het raam even staan, een lange kerel gekleed in wat Sirius onmiddellijk herkende als pantser van gehard groen leer, vrijwel identiek aan een stuk in de expositie van de Inheems Arradsiaanse collectie van het museum. Zijn vermoedens werden meteen bevestigd toen de man zijn kant op keek. *Verdorvenen...* Dat geschubde gelaat met rijen stekels en die gele ogen lieten geen twijfel dat het schepsel voor hem een levend exemplaar was van het misvormde inheemse stammenvolk van dit continent.

Sirius dook snel omlaag, in de hoop dat de Verdorvene hem nog niet had gezien, en kroop naar Katria toe. Onderweg griste hij het mes mee. ‘We moeten hier weg!’ zei hij tegen haar.

En zo waren ze weggevlucht door straat na straat vol gruwelen en chaos. Overall voerde verwarring de bovenhand en moordden draken en Verdorvenen erop los met weinig of geen tegenstand van de paar stadswachten en soldaten die de stad overhad. Die waren even erg in paniek en even doodsbang als de rest van de bevolking. De aanval was duidelijk als een volledige verrassing gekomen.

Sirus' eerste hoop was dat ze de kade zouden kunnen bereiken, maar de wegen naar de haven waren zo druk dat er geen doorkomen aan was. Blijkbaar had iedereen hetzelfde dwaze idee gehad dat ze een schip zouden kunnen vinden om hen in veiligheid te brengen. Die opeengepakte mensen waren een onweerstaanbare prooi voor de hordes Roden die door de lucht cirkelden. Terwijl de slachting zich voltrok, en het om hen heen lichamen en ledematen regende, sleurde hij Katrya mee een deuropening in. Het was haar idee om in het riool te schuilen, een idee dat ze deelde met een aantal andere mensen met goede overlevingsinstincten. Aanvankelijk in totaal tien, later negen, en zoals Sirius ontdekte toen Katrya's zachte huilen hem wekte, uiteindelijk nog maar twee.

'Ze hebben gestemd,' zei Katrya. 'Ze wilden jou niet wakker maken, vast omdat ze wisten dat jij ze zou ompraten. Majaks idee.'

'Maar jij bent gebleven,' zei Sirius.

Ze bleef stil en tuurde zenuwachtig de tunnel in die naar een afvoerput vlak bij de haven leidde.

'Hoelang geleden zijn ze vertrokken?' vroeg Sirius haar.

'Uren. Ik heb niks gehoord, dat kan een goed teken zijn.'

'Of ze zijn allemaal dood.'

Hij zag haar een gefrustreerd gezicht trekken terwijl ze zich inspande om niet te ontploffen. 'Er is hier niets!' riep ze uiteindelijk toch. Water spetterde op vanonder haar stampende voet. 'Als je hier tussen de stront wilt blijven zitten tot je doodgaat van de honger, prima dan! Ik ga weg!'

Met die woorden draaide ze zich om en verdween de tunnel in. Sirius wierp nog een laatste blik op de schacht en de val van vijftwintig meter, mompelde toen een vermoeide vloek en rende haar achterna.

De afvoertunnel kwam uit bij de westelijke scheepshelling en bood uitzicht op de haven, waar Sirius tot zijn grote verbazing zag dat er nog

zeker twintig schepen voor anker lagen, hoewel hij geen enkel teken van hun bemanning zag. Een deel van de schepen had zichtbare schade of schroeiplekken, maar ze waren nog grotendeels intact. Achter de schepen was er van de huizen op de havenmuur alleen puin over. Sommige huizen waren met de grond gelijkgemaakt, andere waren hun dak kwijt en waren uitgebrand, zodat de hele havenmuur eruitzag als een zwart geschroeid zaagblad. Sirius vond de volledige afwezigheid van geluid, met uitzondering van het zwakke gekrijs van meeuwen, verontrustender dan het feit dat er nergens mensen waren. Hij gebaarde Katria om te blijven waar ze was en sloop zelf naar de opening toe, waar hij zijn hoofd even naar buiten stak om zo snel mogelijk een blik in alle richtingen te werpen. Niets, alleen verlaten kades. Er lagen zelfs geen lijken, wat naar hij aannam te danken was aan de eetlust van de draken. Hij wachtte even en waagde toen een langere blik, ditmaal gericht op de hemel, waarin hij alleen wat wolkenflarden kon ontwaren.

‘Ik zei het toch,’ zei Katria met een harde por in zijn ribben. ‘Ze zijn allemaal weg. Vast al tijden. We hebben wekenlang voor niks zitten verhongeren.’

‘Wacht,’ zei Sirius, en hij greep haar arm vast toen ze de pijp uit stapte en haar gezicht met gesloten ogen omhoogrichtte om te genieten van het zonlicht.

‘Laat me los!’ Ze schudde zijn hand af en snelde zich buiten zijn bereik. ‘Ik ga iets te eten zoeken. Kom je mee of niet?’

Sirius bleef haar staan nakijken tot ze met vastberaden tred het dichtstbijzijnde pakhuis had bereikt. Toen rende hij haar achterna met om de stap een blik omhoog naar de hemel, een hand op het mes onder zijn riem. Het pakhuis was zo goed als leeg. Er stonden alleen nog een paar kratten opgestapeld in een hoek van de reusachtige ruimte. Toen Sirius met zijn mes de deksels loswrikte en het bleek dat ze slechts serviesgoed bevatten, uitte Katria een lange reeks vloeken. Ze trokken van pakhuis naar pakhuis tot ze eindelijk iets eetbaars vonden, een lading fruit ingemaakt in cognac.

‘Rustig aan,’ waarschuwde Sirius Katria toen ze achter elkaar een halve pot mandarijnen opslopte. ‘Te veel in één keer en je maakt jezelf alleen maar misselijk.’ Ze stak haar tong naar hem uit en at gewoon door. Uit-

eindelijk had de cognac een sterker effect op haar dan het fruit en moest Sirius haar ondersteunen op weg naar de kade, met een zak vol potten fruit over zijn andere schouder.

‘M’n tante Sal woonde daar,’ brabbelde Kattrya, haar ogen gericht op de ruïnes op de havenmuur.

Sirius’ blik dwaalde over de werf tot hij het kleinste vaartuig vond dat er lag, een vissersbootje van drie of vier meter lang met een smalle schoorsteen die uit een stuurhutje stak, amper groot genoeg voor één persoon. Hij had geen ervaring met het besturen van schepen en nam maar aan dat kleiner makkelijker betekende.

‘Moeten we niet kijken of we de anderen kunnen vinden?’ vroeg Kattrya terwijl Sirius haar naar de boot bracht. Hij gaf geen antwoord – de stilte drukte met de seconde zwaarder op hem. Al zijn instincten leidden hem tot dezelfde conclusie: ze moesten maken dat ze hier wegkwamen, zo snel mogelijk.

‘Hoe komen we door de havenpoort?’ wilde Kattrya van hem weten toen hij de zak aan boord smeed en de boot aan een meertros dichtter naar de kade trok. Sirius keek op naar de grote poort in het midden van de havenmuur. Het opgehoopte puin en de algengroei waar het metaal in het water hing, waren een duidelijke indicatie dat de poort al in geen weken meer was opgetild.

‘We zullen een van de motoren moeten opstarten,’ zei hij met een hoofdknik naar de cabines aan weerszijden van de poort. ‘Ik heb ooit gezien hoe ze het deden. Mijn vader heeft me een keer meegenomen...’

Hij viel stil bij het zien van de uitdrukking op haar bleke gezicht, haar ogen groot en gericht op iets wat het effect van de alcohol in een oogopslag ongedaan had gemaakt. Vechtend tegen een plotselinge, verlamrende angst trok Sirius het mes onder zijn riem vandaan en volgde hij haar blik.

De draak zat een klein eindje verderop op een goederenwagen en liet zijn kop naar opzij hangen terwijl hij hen met een nieuwsgierige blik in zich opnam. Zijn staart krulde doelloos, als een slaperige slang. Twee markante dingen vielen Sirius meteen op. Ten eerste het formaat van de draak. Het beest was veel kleiner dan andere die hij had gezien, niet veel groter dan een middelgrote hond, en hij concludeerde dat dit een jonkie

moest zijn. Ten tweede zijn kleur. Niet Zwart, niet Groen, niet Rood. Deze draak was volledig Wit.

Gedurende een langgerekt ogenblik tuurde de draak hen strak aan en staarden zij terug. Later zou Sirius zich afvragen of ze elkaar voor eeuwig zouden zijn blijven aanstaren als Katrya niet een zachte jammerkreet van doodsangst had geslaakt. De draak sloeg met zijn staart en spreidde zijn vleugels, geschrokken van het geluid, en opende toen zijn bek om klaaglijk te kriesen. De kreet galmde over de kade en door de lege straten verder landinwaarts, duidelijk een oproep.

‘We moeten hem de mond snoeren!’ zei Sirius, en hij sprong naar voren met het mes in de aanslag. Zodra hij dichterbij kwam, verdubbelden de kreten van de draak in intensiteit en volume. Het beest hupte van de wagen en scheerde zich weg met kwade blikken over zijn schouder, als een op wraak belust kind dat van een bullebak wegvluchtte. Tot woede gedreven door het aanhoudende gekrijs stormde Sirius het achterna, doof voor de waarschuwing die Katrya hem toeschreeuwde.

Toen hij de draak eindelijk inhaalde, was het beest tegen de muur van een pakhuis op aan het klimmen, zijn klauwen graaiend in het steen, en nog altijd aan het kriesen. Het ontblootte kleine, vlijmscherpe tanden naar Sirius en siste toen hij het mes ophief. Alle gruwelen en al het lijden die hij te verduren had gehad, verleenden zijn arm kracht. *Dit is jouw schuld!*

Er wikkelde zich iets om zijn nek en trok strak genoeg aan om hem van zijn voeten te tillen, een ogenblik voordat hij het mes door de huid van de draak kon stoten. Terwijl hij vergeefs trachtte lucht binnen te krijgen door zijn samengeknepen keel werd hij achteruitgesleept over de straatstenen. Hij hoorde Katrya schreeuwen en haalde uit met het mes, maar het wapen trof slechts lucht, en toen sloeg er iets hard tegen zijn pols en verloor hij zijn grip op het wapen. Handen grepen hem vast, bij zijn armen, benen en hoofd, en drukten hem met onverzettelijke kracht op de grond neer. Er verschenen gezichten boven hem, misvormde gezichten met stekels in silhouet afgetekend tegen de hemel. *Verdorvenen.*

Sirius wist dat zijn dood nabij was en probeerde zijn woede in hun gezichten te spuwen, maar het koord om zijn nek maakte het hem on-

mogelijk ook maar een geluid uit te brengen. Een van de gezichten kwam dichterbij, en hij werd op zijn buik gedraaid, zodat onmogelijk sterke handen zijn polsen op zijn rug konden vastbinden. Toen werd hij over-eind getrokken. Hij wankelde, en toen hij naar adem hapte, merkte hij dat het koord om zijn nek iets losser was gemaakt. Hij kon de figuren die hem gevangen hadden genomen nu zien. Het waren er een stuk of tien, in de uiteenlopende kledij van verschillende stammen, maar hij betwijfelde of dat veel zou uitmaken voor zijn uiteindelijke lot. *Ik had de sprong moeten wagen*, dacht hij.

Zijn blik bleef hangen op een van de Verdorvenen, wiens kleding uit de toon viel omdat die van stof was, niet van leer of grofgeweven hennep. Toen Sirius beter keek, zag hij dat het de haveloze en besmeurde tuniek was van een Corvantijnse infanteriesoldaat. Hij nam aan dat de tuniek afkomstig was van het lichaam van een afgeslachte soldaat van het garnizoen, maar toen zag hij het gezicht van de man die hem aanhad. De vergroeiingen van deze Verdorvene waren minder sterk dan die van de rest, de schubben rondom zijn ogen en mond nauwelijks waarneembaar en de richel op zijn voorhoofd amper meer dan een reeks kleine bobbeltjes in zijn huid. En zijn ogen, zwarte spleten in gele oogbollen, keken Sirius aan met een onmiskenbare blik van herkenning.

‘Majak?’ zei Sirius.

De Verdorvene gaf een korte knik alvorens hij en zijn metgezellen verstijfd in reactie op een nieuwe kreet, niet de gil van het jonkie, maar een veel dieper en dwingender geluid. Ze keken allemaal omhoog naar de hemel, waaruit een reusachtige schaduw kwam neerdalen. *Een Zwarte?* vroeg Sirius zich af, en hij keek met samengeknepen ogen naar de schaduw die de zon aan het oog onttrok. Hij zag zijn fout in toen hij beseftte dat deze draak een vleugelspanning had die groter was dan die van alle draken die de wetenschap kende, maar overeenkwam met die van een andere draak, alleen bekend uit legenden.